

La Berta i la castanyera del bosc adormit

Faltaven dos dies per a la Castanyada i el poble de Fontfreda feia olor de llenya, canyella i moniato. A la plaça, els veïns penjaven garlandes de fulles seques i preparaven taules llargues. Tothom tenia feina, també la Berta, que havia promès portar un cistell de castanyes de l'arbre del seu avi.

Aquell matí, però, el bosc estava estranyament quiet. No piulava cap ocell, les branques no cruixien i ni tan sols el vent jugava amb les fulles. La Berta va avançar pel camí fins que va sentir un dring molt fluix: dring, dring… Entre els roures va trobar una castanyera amb un mocador de quadres, asseguda al costat d'un fogó apagat.

—Em dic Maria —va dir la dona—. Cada tardor faig sonar aquesta campaneta i el bosc desperta per celebrar la Castanyada. Avui, però, el seu so no arriba enlloc.

La Berta va mirar a terra. Una catifa enorme de fulles cobria el camí i ofegava qualsevol soroll. Va provar d'apartar-les amb els peus, però n'hi havia tantes que semblaven no acabar-se mai.

—Jo sola no podré —va admetre.

Un esquirol va treure el cap d’un tronc. Després va aparèixer un conill, un pit-roig i, finalment, un petit cabirol. La Berta els va explicar què passava. L’esquirol va portar branquetes seques, el conill va obrir caminets entre les fulles, el pit-roig va avisar els animals més llunyans i el cabirol va arrossegar un cistell ple de castanyes.

La Berta i la Maria van encendre el foc. Quan la primera castanya va espetegar —patapam!—, tots van riure. La castanyera va fer sonar la campaneta una altra vegada. Aquesta vegada el dring va córrer pels caminets acabats d’obrir, va pujar pels troncs i va arribar fins a les capçades.

El bosc es va despertar de cop. Les branques van reprendre el seu ball, els ocells van cantar i un remolí de fulles daurades va giravoltar al voltant de la Berta.

—La campana no havia perdut la veu —va entendre la nena—. Només necessitava que li obríssim pas.

La Maria va omplir dos cistells. Un era per a la festa del poble; l’altre, per als animals que havien ajudat. Quan la Berta va tornar a la plaça, ja era fosc i tothom l’esperava. Va explicar l’aventura mentre repartia castanyes calentes.

Des d’aquell any, abans de la Castanyada, els infants de Fontfreda pujaven al bosc per netejar els camins i escoltar la campaneta. I la Berta sempre reservava la primera castanya per a qui hagués ajudat sense esperar res a canvi.